

Nr 469.

Av herr **Magnusson** i Skövde, om viss grundersättning till kvarnar, vilka fullgöra redovisning och uppbörd enligt förordningarna angående kliskatt och angående veteavgift.

Genom kungl. förordningarna nr 172 av den 24 maj 1934 och nr 427 av den 30 juni samma år ha kvarnar, vilka bedriva förmalning av spannmål för annans räkning, ålagts att uppbära vete- och kliavgifter samt viss rapportskyldighet jämte kontroll över förmalningen från respektive kunder. Detta torde i viss mån innebära en fullständig nyhet ifråga om statens krav eller ålägganden gentemot enskild person. Kvarninnehavarna åläggas nämligen att utan någon som helst ersättning och utan eget begivande eller att på förhand vara ens tillfrågade utföra visst arbete och uppbörd för det allmännas räkning. Underlåtenhet att utföra åläggandet, vare sig detta härrör av en vägran eller av oförmåga, är belagt med straffpåföljd. Såsom från kvarninnehavarnas sida påpekats, sker indrivningen av skatter och avgälder eljest genom härför inrättade arvodesberättigade organ, medan i detta fall utomstående tredje man ålägges att vara uppbördsman och i motsats till vanlig uppbördsmyndighet är skyldig redovisa skattebeloppet även i fall, då detta icke influtit från den skattskyldige.

För många enklare och vid skrivgöromål ovana mjölnare runtom i landet innebär den med åläggandet förenade bokförings- och rapportskyldigheten, att de ålagts ett arbete, vartill de förklarligt nog sakna erforderlig vana och färdighet, och nödgas de därför ofta mot ersättning låta detta utföras av lejd arbetskraft. Härtill kommer, att det för tullmjölnaren är så gott som omöjligt att enligt förordningen hålla reda på mäldkundernas hushållsförhållanden, vilka ej sällan äro växlande ifråga om medlemsantal, varjämte det kvantum vete, som t. ex. en statarefamilj erhåller, sällan sammanfaller med den medgivna rätten till fri förmalning. Kontrollen är för mjölnaren svår att genomföra även av skäl, att kunderna ej alltid verkställa hela sin förmalning vid samma kvarn, och ett större nit från tullmjölnarens sida lätt kan för denne medföra risken att förlora en kund.

I en framställning till statens spannmålsnämnd av den 24 oktober 1934 anhöll Svenska Tullkvarnarnas Riksförbund om nämndens medverkan till att viss ersättning, enligt här nedan och i framställningen angivna grunder, måtte medgivas till de kvarnar, som fullgöra sin redovisningsskyldighet. Ehuru inom nämnden medgivits det berättigade i kvarnarnas framställning, har denna veterligen ej föranlett någon åtgärd i ersättningsfrågan från nämndens sida. Kostnaderna skulle enligt från kvarnägarehåll lämnad uppgift belöpa sig på cirka 50,000 kronor för år.

Framställningen om sådan ersättning synes mig emellertid både reellt

och principiellt så välgrundad, att jag ansett det befogat bringa densamma under riksdagens prövning, och får jag i anledning härav vördsamt hemställa,

att kvarnar, vilka fullgöra redovisning och uppbörd enligt kungl. förordningarna angående kliskatt och angående veteavgift, erhålla en grundersättning för härmed förenat arbete av 25 kronor per år och kvarn samt däröver 1 krona per mäldkund och år utöver 25 mäldkunder, och att ersättningen räknas från den 1 juli 1934 samt

att utskottet måtte vid bifall till denna framställning angiva de närmare författningsregler, som bliva erforderliga för ersättningens utbetalande.

Stockholm den 23 januari 1935.

Karl Magnusson

i Skövde.